

بررسی نسبیت، و ارتباط شناسی روانشناسی و علوم تربیتی با توسعه پایدار

مجتبی ابراهیمی

کارشناسی آموزش ابتدایی آموزش و پرورش منطقه سراوان

چکیده

توسعه پایدار نیاز به شکل‌گیری و تداوم، همچنین خودباوری و خلاقیت دارد از همین منظر است که نقش زیر ساختی علوم تربیتی و روانشناسی با محوریت انسان با کشف قوانین رشد و تکامل طبیعی، در شکل‌دهی و سازماندهی شخصیت فردی و اجتماعی به کمک علوم رفتاری، علوم اجتماعی و روانشناسی معنی پیدا میکند و همچنین توسعه پایدار نیاز به تداوم دارد که با وضع روش‌های کشف شده از قوانین رشد و تکامل طبیعی، نقش مشاوره و آموزش نیز در تداوم ذکر شده معنی دارد. اگر روند رشد و تکامل طبیعی، بعنوان الگو توسعه سازمان شخصیت در بستر و کارکردهای علوم تربیتی و روانشناسی، را بعنوان یک اصل بپذیریم، آنگاه زنجیره توسعه سازمان شخصیت در فرد مقدمه‌ای خواهد بود بر ایجاد محوره‌های بعدی یعنی توسعه سازمانی فرهنگ در جامعه و نهادها و توسعه سازمانی زیست محیط در بهره‌وری و پایدار نگه داشتن محیط زیست. در این مقاله نشان داده میشود که نظام‌های تربیتی، آموزشی، پژوهشی و مشاوره‌ای که از یک سنخ میباشند، بعنوان سیستم‌های باز و پیچیده با بازخورهای خود کنترل به شکل‌دهی سازمان شخصیت در افراد و تداوم این شکل‌گیری مبادرت دارند. پیرو شکل‌دهی و تداوم سازمان شخصیت و در تعامل با یکدیگر سازمان فرهنگ جامعه و نهادها، و سازمان زیست محیط به‌همراه نظریه‌ها و روشهای روانشناختی و جامعه‌شناختی و به کمک علوم مدیریت و برنامه ریزی و علوم زیست بوم شناختی است، که فرآیند توسعه پایدار را سبب خواهند شد.

کلمات کلیدی: توسعه پایدار، علوم تربیتی، روانشناسی، سازمان فرد، رشد و تکامل طبیعی

مقدمه

بعنوان مقدمه میتوانیم بگوییم علوم تربیتی و روانشناسی با ساختار و محتوا و کارکردهای خود زیر ساخت توسعه پایدار در چهار سازمان فرد، جامعه، نهادها و محیط زیست است. بطوریکه علوم تربیتی زمینه ساز شکل‌دهی و سازماندهی شخصیت فرد و مشاوره ضامن تداوم این سازمان شکل گرفته انسانی بعنوان نقطه شروع زنجیره توسعه در دیگر زمینه‌ها از جمله توسعه جامعه، توسعه نهادها و توسعه زیست محیط میباشند. به همین دلیل است که یکی از معیارهای توسعه یافتگی و یا حتی آسیب‌پذیری در جوامع و حتی انسانها و نهادها بر می‌گردد به سازمان و یا بی سازمانی افراد (شخصیت)، جوامع (فرهنگ)، نهادها و محیط زیست. به تعبیری دیگر ما نمیتوانیم بدون وجود زیرساخت‌های تربیتی، آموزشی، مشاوره‌ای و پژوهشی پایدار و مترقی، جامعه‌ای با توسعه پایدار و مترقی داشته باشیم، که البته عکس این موضوع نیز صادق میباشد. بدیهی است که با شکل‌گیری شخصیت انسانها و آماده شدن آنها جهت جامعه‌پذیری و با شکل‌گیری نهادهای اجتماعی و همچنین با شکل‌گیری فرهنگ نوع نگاه به زیست محیط، زمینه‌های توسعه پایدار نیز فراهم میگردد.